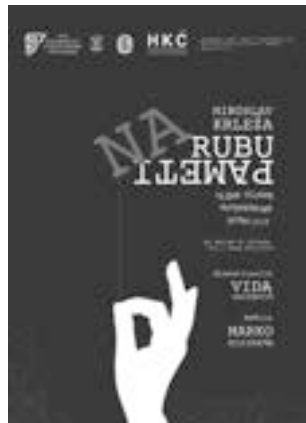

БИЛТЕН 7

58.
ЈОАКИМ

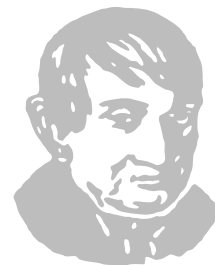
58. Фестивал професионалних позоришта Србије „Јоаким Вујић“ 14. мај 2022.

НА РУБУ ПАМЕТИ
ЈЕДНЕ ПИЈАНЕ НОВЕМБАРСКЕ НОЋИ 1918.
КЊАЖЕВСКО-СРПСКИ ТЕАТАР КРАГУЈЕВАЦ /
ХРВАТСКИ КУЛТУРНИ ЦЕНТАР БЕОГРАД

ОСЛОБОЂЕЊЕ СКОПЉА
НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ НИШ /
НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ ЛЕСКОВАЦ

СТВАРАЊЕ ЧОВЕКА
НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ ЛЕСКОВАЦ

ТРПЕЛЕ
КРАЉЕВАЧКО ПОЗОРИШТЕ /
ШАБАЧКО ПОЗОРИШТЕ

ЦРНА ОВЦА
КРАЉЕВАЧКО ПОЗОРИШТЕ

**СВЕ НЕСРЕТНЕ ПОРОДИЦЕ
ЛИЧЕ НА СРЕТНЕ ПОРОДИЦЕ**
НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ ПИРОТ

ИЗБИРАЧИЦА 42
КРУШЕВАЧКО ПОЗОРИШТЕ

**ПРЕДСТАВА У ЧАСТ НАГРАЂЕНИХ
СВИЊСКИ ОТАЦ**
НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ УЖИЦЕ

НАГРАДЕ 58. ФЕСТИВАЛА „ЈОАКИМ ВУЈИЋ”

Жири 58. Фестивала професионалних позоришта Србије „Јоаким Вујић” у саставу: председница жирија Снежана Ковачевић, костимографкиња, Ивана Недељковић, глумица и мр Немања Ранковић, глумац и редитељ, додељује следеће награде:

Награда за најбољу драмску представу у целини КРАЉЕВАЧКОМ ПОЗОРИШТУ за представу „ЦРНА ОВЦА”;

Награда за најбољу режију СНЕЖАНИ ТРИШИЋ за представу „ЦРНА ОВЦА”;

Награда за најбољу сценографију СНЕЖАНИ ТРИШИЋ за представу „ЦРНА ОВЦА”;

Награда за најбољу костимографију МАРИНИ ВУКАСОВИЋ МЕДЕНИЦИ за представу „ОСЛОБОЂЕЊЕ СКОПЉА”;

Награда за најбоље глумачко остварење НИКОЛИ ВОШТИНИЋУ у представи „ЦРНА ОВЦА”;

Награда за најбоље глумачко остварење САЊИ МАТЕЈИЋ у представи „НА РУБУ ПАМЕТИ”;

Награда за најбоље глумачко остварење ГОРИЦИ ДИНУЛОВИЋ у представи „ЦРНА ОВЦА”;

Награда за најбоље глумачко остварење АНСАМБЛУ ПРЕДСТАВЕ „ТРПЕЛЕ”;

Награда најбољем младом глумцу ВЛАДИМИРУ ЈОВАНОВИЋУ у представи „ЦРНА ОВЦА”;

ФОТО: Ненад Борисављевић

Специјална награда за сценски покрет ЈЕЛЕНИ АЛЕМПИЈЕВИЋ у представи „СТВАРАЊЕ ЧОВЕКА”;

Специјална награда за оригиналну музику АЛЕКСАНДРУ СПАСИЋУ у представи „СТВАРАЊЕ ЧОВЕКА”;

Специјална награда за успостављање иновативних приступа ПАТРИКУ ЛАЗИЋУ и МИЛЕНИ ДЕПОЛО у представи „СВЕ НЕСРЕЋНЕ ПОРОДИЦЕ ЛИЧЕ НА СРЕЋНЕ ПОРОДИЦЕ”;

Жири Округлог стола критике у саставу: др Зоран Максимовић, театролог, Милош Латинковић, књижевник и Александра Јовановић, драматуршкиња, додељује **НАГРАДУ ОКРУГЛОГ СТОЛА КРИТИКЕ ЗА НАЈБОЉУ ПРЕДСТАВУ ФЕСТИВАЛА** представи „ТРПЕЛЕ” Краљевачког и Шабачког позоришта.

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ ЖИРИЈА 58. ФЕСТИВАЛА ПРОФЕСИОНАЛНИХ ПОЗОРИШТА СРБИЈЕ „ЈОАКИМ ВУЈИЋ“

Жири у саставу: Снежана Ковачевић – костимографкиња, председница жирија, мр Немања Ранковић – глумац и редитељ, Ивана Недељковић – глумица, на седници одржаној 13. 05. 2022. године донео је одлуке да се доделе следеће награде:

1. Специјална награда, додељује се за оригиналну музику **Александру Спасићу** у представи *Сиварање човека*, а у режији Мије Кнежевић и продукцији Народног позоришта Лесковац.

Једногласно.

Специјална награда, додељује се за сценски покрет **Јелени Алемпијевић**, у представи *Сиварање човека*, а у режији Мије Кнежевић и продукцији Народног позоришта Лесковац.

Једногласно.

Специјална награда, додељује се **Патрику Лазићу и Милени Депенло** за успостављање иновативног приступа у транспоновању савремених феномена као што су самоубиства тинејџера, у сценску игру преиспитујући моделе различитих идентитета кроз деконструкцију наслеђа и стереотипа.

Једногласно.

2. Награда за најбољег младог глумца, додељује се **Владимиру Јовановићу** за улоге Лопова и Сиromaха у представи *Црна овца* у режији Снежане Тришић, а у продукцији Краљевачког позоришта.

Једногласно.

Образложење: Владимир Јовановић показао је зрелост и вештину у поигравању са захтевном епистоларном формом драмског текста. Са лакоћом и сигурношћу градио је различите трансформације.

3. Четири равноправне глумачке награде додељују се:

– **Николи Воштинићу** за улогу Поштењака у представи *Црна овца*, по тексту Виде Давидовић, а у режији Снежане Тришић, у продукцији Краљевачког позоришта.

Већином гласова.

Образложење: Прецизно одабраним глумачким средствима Никола Воштинић, као жртва окружења износи живот малог човека који се својим поштењем и добродушношћу покушава изборити са реалношћу апсурда у суровој реалности. Луцидним и храбрим одабиром средстава која се крећу од глупости до наивности, реским начином одбране моралних ставова, буди неупитан осећај наде у тежњу ка људском савршенству и честитости. Као особа која у времену промене идеологија са јединим идеалом као што је новац, остаје доследна слика племенитости, доброте и храбрости. Без трунке страха, своју рањивост и наивност у глумачком изразу преокреће у снагу и подсећа нас да поштење није само архаична реч. Одмерено, опрезно, али садржајно и веома емотивно гради свој лик малог човека суоченог са великом горчином урушених идеала.

– **Сањи Матејић** за улогу Јадвиге Јасенске у представи *На рубу ђамеши*, а у режији Марка Мисираче

и копродукцији Књажевско-српског театра из Крагујевца и Хрватског културног центра из Београда. Једногласно.

Образложење: За убедљивост снажног глумачког доживљаја и емотивну пуноћу, Сања глумачким и плесачким средствима износи комплексност поетике и трагизма Крлежиног света у којем се живо преплићу театар и поезија. У сложеном глумачком задатаку у простору између плеса и драме креирала је лик који има развој и драмски лук, надоградивши га својим умећем оживљава као јединка која не жели да живи у свету којим владају ситни интереси, немање самокритичности и лажи.

– **Горици Динуловић** за улогу у позоришној представи *Црна овца*, у режији Снежане Тришић и продукцији Краљевачког позоришта.

Већином гласова.

Образложење: Прецизно одабраним средствима, доследном игром, финим а истовремено и снажним градирањем ликова, током целе представе, брзим променама у глумачкој игри, Горица Динуловић је непогрешиво креирала читав један свет поремећених вредности и урушеног система. Ликовима Шефице банде, Банкарке, Тужитељке, Министарке, Професорке, она на себи својствен начин, а очигледно црпећи инспирацију из непосредног окружења, тера гледаоце да се запитају: куда побећи.

– **Ансамблу представе *Трпеле***, по тексту Бобана Скерлића и Милене Депенло, у режији Александре Ковачевић, а у продукцији Краљевачког и Шабачког позоришта.

Једногласно.

Образложење: Потресном, истинитом и посвећеном игром, ансамбл представе *Трпеле* води нас кроз мрак насиља и злостављања жена подсећајући на свакодневницу слабијег пола. Улоге које су оствариле Јасминка Хоџић, Александра Ристић, Горица Динуловић, Соња Милојевић, Биљана Талић, Деана Костић и Светлана Миленковић, истовремено граде јединство лика жене стављајући га у различите околности упозоравајући на чињеницу да систем уколико правремено не реагује од жртве врло често ствара убицу. Својим креацијама остварују сву сложеност проблема породичног насиља.

4. Награда за најбољу костимографију, додељује се **Марини Вукасовић Меденици** за костим у представи *Ослобођење Скопља*, у режији Горчина Стојановића и продукцији НП Лесковац и НП Ниш.

Образложење: Доследно спроведен ликовни рукопис испољен у избору материјала и колоритних детаља у значењском слоју осликава ужасе рата, где примећујемо да и сами његови делови постају артефакти злочина. У структури са мноштвом ликовна маштовито интегрише различите сценске наративе. Ефектним интервенцијама костим повезује све елементе представе креирајући снажан визуелни идентитет.

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ ЖИРИЈА ОКРУГЛОГ СТОЛА КРИТИКЕ

5. Награда за најбољу сценографију, додељује се Снежани Тришић у представи *Црна овца*, у продукцији Краљевачког позоришта.
Једногласно.

Образложење: Сведеним, јасним и снажним сценографским средствима Снежана Тришић успоставља простор драматуршки добро осмишљен, успостављајући простор игре високог потенцијала и деликатне ликовности која је у потпуној сагласности са свим осталим компонентама представе. Са минималним средствима, промишљено и функционално, гради низ простора кроз које нас води прича представе. Савременим и аутентичним сценографским потезима гради визуелно садржајну инсталацију, где истовремено духовито и једноставно трасира путовање кроз представу.

6. Награда за најбољу режију, додељује се Снежани Тришић за представу *Црна овца* у продукцији Краљевачког позоришта.
Већином гласова.

Образложење: Сигурном редитељском руком и солидним познавањем Брехтовог опуса Снежана Тришић је и овога пута показала да сваком сегменту представе приступа темељно са суптилним односом. Префињеним и прецизним редитељским рукописом успоставља код за читање савремене стварности. Промишљеним редитељским изразом омогућава нам да изоштримо перцепцију света у којем живимо. Својим сигурним редитељским поступцима представу посвећује прогоњеним херојима, који упркос свему и после свега, јасно и бескомпромисно бирају људскост и поштење на супрот идеологијама. Редитељка смело води ансамбл и ауторски тим кроз представу са комплексним брехтијанским поступцима, нудећи јасан редитељско-драматуршки концепт, отварајући утопијски простор доброте, поштења и безусловне љубави. Театрализујући живе импULSE стварности редитељка креира комплексну сценску партитуру која нас доводи до трагизма данашњице.

7. Награда за најбољу представу у целини, додељује се представи *Црна овца*, по тексту Виде Давидовић, а у режији Снежане Тришић и продукцији Краљевачког позоришта.
Већином гласова

Образложење: Представа узбудљиво и промишљено транспонује обрасце суровости неолиберализма у сценску игру грађену на брехтијанским поступцима, преиспитујући обрасце дехуманизације света, отварајући могућност вођења дијалога са публиком у коме цивилизацијска питања неспорно истичу да идеја прогреса мора да почива на идеји племенитости духа.

Жири Округлог стола критике 58. Фестивала професионалних позоришта Србије „Јоаким Вујић”, у саставу: др Зоран Максимовић, Милош Латинковић и Александра Јовановић додељује

представи „ТРПЕЛЕ” Краљевачког и Шабачког позоришта

**НАГРАДУ ОКРУГЛОГ СТОЛА КРИТИКЕ
за најбољу представу фестивала**

Образложење:

Представа „Трпеле”, по тексту Бобана Скерлића и Милене Демоло, а у режији Александре Ковачевић најбоље се може описати као ритуал, форма једног обреда, телесног и вокалног изражавања да би се нешто објаснило, да би се нешто прочистило, жртвовало, призвало или тражило. Њени корени сежу до самог античко доба, а вероватно и даље, до племенских плесова или боље речено, до настанка људског рода, настанка човека и жене. Ако баш хоћемо, до Едена, где се Ева први пут огрешила појевши забрањену јабуку. Када су протерани на земљу и Бог није више желео да их штити, како ли се Адам светио?

Рећи да је представа потресна, било би потцењивање, јер се многих потресних појава лако можемо отрести када искорачимо са позорнице у стварни живот. Чињеница да нас језа драме неминовно прати и тамо, застрашујућа је и болна.

Ова изведба, мешавина документаристичког и играног жанра, означава женски крик упућен себи, злостављачима, мртвим и живим, породицама које окрећу главе, затварају прозоре, врата и уши; пријатељима који теше речима па немо одлазе, „добронамерним” комшијама које назову полицију да би умирили своју савест без пристанка жртве; институцијама које би требало да штите те исте жртве, а не знају како би тачно поступали јер њихови правилници имају шаблон у који се некако већина случајева не уклапа.

Јунакиње својим исповестима говоре и другим женама, отвордним, женама-стубовима, али не куће, већ патријархата. Женама које ћуте поручују да су и оне ту биле, а девојчицама ваљда, да се надају како им тако никада неће бити. За сада, то остаје слаба утеха, будући да сваког дана, у бар једној кући, у једном граду, нека жена трпи.

„Трпеле” су на позорницу изнова вратиле катарзу, прочишћење које нема за циљ да нам олакша одлазак кући, напротив. Оне су вапај који подстиче побуну, позив на самопреиспитивање, храброст, нежност и једно коначно: доста.

ГЛЕДАЛИ СТЕ / ИЗБИРАЧИЦА 42

Ауторски пројекат Владимира Попадића
по мотивима *Избирачице* Косте Трифковића
Текст, режија, избор музике: Владимир Попадић
Сценограф: Весна Поповић
Костимограф: Јелена Перишић

ИГРАЈУ:

Малчика – **Маја Јанковић к.г.**
Савета – **Марија Гашић**
Милица – **Ема Петровић к.г.**
Бранко – **Дејан Тончић**
Штанцика – **Марко Вучковић к.г.**
Тошица – **Милош Цветковић к.г.**
Тимић, Штанцикин отац, Свештеник, Тошичин отац –
Небојша Вранић
Соколовић, Бранков отац – **Драган Маринковић**
Ката Тимић, Штанцикина мајка – **Јованка Андрић**
Јеца Соколовић, Бранкова мајка – **Биљана Јоцић Савић**
Малчика у младости – **Марија Марић**

Крушевачко позориште

О представи

Још на факултету сам одлучио: никада нећу режирати Косту Трифковића, то је једини писац кога сам „одбацио“, као превише архаичног и незанимљивог. Истражујући могућности да кроз представу по Гогољевој „Женидби“, говорим о великом броју усамљених у зрелом добу, као једном од највећих проблема моје генерације (а уверен сам и целокупне

Србије и Европе), прочитао сам Трифковићеву „Избирачицу“, тек да у њој пронађем неку идеју или добру тему за размишљање. Како је концепт да су ликови у раним четрдесетим, већ на првој страни ми је срце залупало: Малчика има четрдесет и кусур, а још увек живи са родитељима, који је третирају као принцезу на зрну грашка! То је то! ...

Прво сам направио списак „усамљених“ из мог именика и растужио се: све сами дивни, квалитетни и успешни људи. У томе сам пронашао трагичку димензију теме. Схватио сам да представа не сме бити лакрдија, већ озбиљна студија, представа која дубоко и искрено трага за коренима проблема на емотивном, социолошком и менталитетском плану.

...

Уверен сам да само представа која носи ову – апсолутну дозу искренности и отворености, може да отвори ту јако болну тему нашег друштва, којом се, колико знам, нико у уметности до сада није бавио. Желим да буде гледана, да позове људе на размишљање, да укључи звоно за узбуну, јер прича о усамљенима је заправо прича о одумирању.

Владимир Попадић, редитељ

ВЕЧЕРАС НА РЕПЕРТОАРУ / ПРЕДСТАВА У ЧАСТ НАГРАЂЕНИХ / СВИЊСКИ ОТАЦ

Александар Поповић
Режија и сценографија: Хаџи Немања Јовановић
Костимографија: Тамара Бушковић
Дизајн звука: Никола Пејовић
Дизајн светла: Александар Росић

ИГРАЈУ:

Дука Сујић – **Тијана Караичић Радојичић**
Стева Васиљевић – **Бранислав Љубичић**
Мајка Дара, Стевина – **Биљана Здравковић**
Тетка Зага, Дукина – **Ивана Павићевић**
Др Милорад Бајић, психолог – **Вахидин Прелић**
Сукијасевић, начелник потерне службе – **Игор Боројевић**
Управник КПД – **Момчило Мурић**
Судија – **Хаџи Немања Јовановић**
Миланка – **Драгана Врањанац**
Мрвица – **Јована Васиљевић**

Народно позоришта Ужице

УСАМЉЕНИ И ОШТЕЋЕНИ

пише: Александра Јовановић

Последње вечери фестивала, имали смо прилику да гледамо „Избирачицу 42”, по мотивима текста Косте Трифковића „Избирачица”, а у режији Владимира Попадића. Ова представа има намеру да проблематизује махом љубавне односе у раним четрдесетим годинама, усамљеност и амбивалентне односе са родитељима заглављеним у прошлом времену, кроз неизбежну модернизацију оригиналне драме. Ови јунаци имају мобилне телефоне, користе друштвене мреже, дакле, живе у двадесет првом веку, а ипак, као да су и они заглављени негде позади. Сценографија Весне Поповић, ламентира негде између јаве и сна, са белом завесом у правом плану, којем се наглашавају секвенце ониричког и сећања из детињства. Костими Јелен Перишић, имају реалистични приступ, са тим, што су понегде, углавном код женских ликова: Малчике (Маја Јанко-

вић), Савете (Марија Гашић) и Милица (Ема Петровић), изузетно гротескни и могуће намерно, остали у моди двехиљадитих.

Уопште, однос редитеља према мушким јунацима, Штанцики (Марко Вучковић), Тошици (Иван Јанковић) и Бранку (Дејан Тончић) је далеко елабориранији и одређенији за разлику од женских, чије мотивације, жеље и поступци искачу из вероватног и истинитог. Редитељ је задржао концепт „Избирачице”, главне јунакиње Малчике, размажене девојке (сада зреле жене) која бира између три просца да би на крају остала сама, с тим што се осавремењивањем комада, овај концепт уопште не држи. Тешко је поверовати да успешна, пословна жена (што у представи само чујемо, а не видимо), живи са родитељима и има један, једини сан: да се уда, тачније, да буде вољена. Њена личност, каријера и остале аспирације које чине људско биће, стављене су у запећак, да би ова поставка насилно била спроведена. Публика може да саосећа са њом и поред њене безобзирности и себичности, може да разуме појам усамљености, будући да је то нешто императивно људском роду, те не зависи од брачног статуса. Ван тога, тешко је поверовати да су Малчика и њени пријатељи, одрасли, образовани људи који читају Пруста, махом мизогини, хомофобични и генерално примитивни људи (са изузетком Тошице). Боље речено, лако би било поверовати у све наведено, да је редитељски став о тим стварима јаснији. На махове делује, као да је време радње смештено пре неких двадесетак година, те би се можда тиме објасниле овакве назадне мисли јунака,

само што термин „селфи”, често коришћен ипак нарушава ову могућност.

Можда је најпроблематичније у оваквом читању „Избирачице”, из драматуршког угла, управо недоследност јунака. Малчика, као успешна пословна жена, са многим могућностима, бира да живи код родитеља, иако је излуђују. Срећа јој зависи од емотивне испуњености, а да јој при томе, ниједан од просаца не одговара. Њене бурне реакције на Тошицино пијанство не делују уверљиво, баш због њеног искуства и чињенице да га познаје читав живот. Милица одбија Штанцику због ничим изазваног пуританизма, а мало пре тог судбоносног одбијања, видели смо њену сексуалну фантазију у виду највећег клишеа порнографије од њеног настајања. Савета, са можда највећим потенцијалом за дуалност у лику, такође изневерава, након покушаја

сексуалног ослобађања и искакања из улоге, опет, насилно убачене религиозне жене. Лик Бранка, шармантног телевизијског водитеља, можда највише изневерава. У оригиналном тексту, он је идеал коме Малчика тежи, напросто савршен. Он је неко у кога је и публика заљубљена. Бранко ове представе изненађује својим пренаглашеним хомофобичним ставовима који, додуше, бивају објашњени у краткој сцени, где је Бранко-дете, приказан као „кросдресер” (што не мора имати везе са сексуалношћу као таквом), када га строги отац казни због тога, те Бранко из страха од очевог неодобравања, пређе у екстремну мржњу према свему што није слика узорног патријархалног мушкарца. Пољубац између њега и Тошице на

крају представе дође ниоткуда, будући да назнаке за тако нешто нису постојале у глумачкој игри. Више би имало смисла да се Бранко дискретно састаје са мушкарцима читав живот и да то крије од осталих (а онда удварање Савети и Малчики не пије воду), него опскурна изјава љубави према Тошици. Поред неспретног третирања сексуалности, проблем представља и симплификовање односа са родитељима (што делује да је окосница драме), површно и искаркирано објашњавање врло стварних траума, насталих од неуког и погрешног третмана, што је велика штета, јер у самом редитељском концепту има много потенцијала. Људи у средњим годинама, усамљени и емотивно незрели, који траже блискост по сваку цену, врло је потентна тема. Ипак, овде бива угушена разним доскочицама, неукусним шалама ради брзог смеха и жељом за „шокантним” приказима, на штету развоја драмског тока.

На крају, сви јунаци остају сами, неиспуњени и чини се, заувек оштећени. Остаје само нада, да ће, уз нечију помоћ схватити да срећа не долази само из заснивања породице, као што су их родитељи учили, већ да се она може пронаћи и на другом месту. У личном развоју, на пример.

ОКРУГЛИ СТО ПРЕДСТАВЕ ИЗБИРАЧИЦА 42

ФОТО: Ненад Борисављевић

Последње вече Фестивала „Јоаким Вујић“ у Крагујевцу, закључено је разговором за округлим столом поводом представе „Избирачица 42“

ДР ЗОРАН МАКСИМОВИЋ:

Добро вече. Ово је последња сесија округлог стола на Фестивалу. Па ево, да кренемо од рецитела. Рецител, како је насјала ова представа?

ВЛАДИМИР ПОПАДИЋ:

– Уметност је можда преширок појам. Ово је прича о мојој генерацији, о онима који су усамљени. То није проблем у Србији, већ у целом свету, Европи, Сједињеним Америчким Државама. Да у петој деценији живота још увек нису емотивно реализовани. Причамо о неком биолошком опстанку и код нас је наравно специфична ситуација. Ја припадам генерацији коју су углавном одгајали људи који су дошли из села у град, научени на неке принципе, на неке стандарде, на нека правила. Они су нас то научили и онда је дошао живот који нам је показао да то баш не стоји тако. Ова представа је мој покушај да нешто кажем на ту тему. Где смо одрасли, шта нам је пружено и са друге стране, шта нас је дочекало. И многи су се ту нашли у вакууму. А ја сам просто поносам на чињеницу, да је ова представа вероватно прво уметничко дело у Србији, која се уопште бави том темом. А та тема је, кажем, сигурно једна од кључних. Ми се стално бавимо економијом као мером живота, а заправо заборављамо да је тај емотивни аспект, социјални аспект занемарен у потрази за успехом, новцем, овим, оним. У покушају да се плива између онога како смо стварани и шта је реалност. Да направим причу која се тиче великог дела популације, који су одавно дигли руке од себе. Да ли су они усамљени? Да. Али то је, само кажем један сегмент теме којом се ова представа бави. У њој има пуно аутобиографског, у њој има пуно оног што сам ја видео и зато мислим да је то представа која, што се и показало, да људи јако емотивно реагују на њу, иако се смеју све време. Нама на крају не стижу поруке и позиви: „Јао супер смо се исмејали“. Већ људи причају о неким другим стварима. А то је, да смо тачно погодили оно што је можда суштина онога што је у мојој генерацији био однос са родитељима, однос са друштвом, политички контекст и тако даље.

Говорили се о трајању самог процеса, његовом продужењу због болести и заузећа глумца.

ВЛАДИМИР ПОПАДИЋ:

– То што се одужио процес... Ми смо кренули од Косте Трифковића. Прво смо причали о Гогољу. Ово је наша идеја, да се ова представа уради, већ јако дуго. Онда сам просто одабрао Трифковића јер има три женска, три мушка лика и то ми је било много згодније да обрадим. И почели смо ми од Трифковића. Ја нисам желео да мењам текст. Веровао сам да ћу успети да превазиђем све слабости тог текста, тако што ћу редитељским решењима да допуним и не знам шта. Али испоставило се да је текст можда превише архаичан, не само у говору, већ пре свега, имали смо тај један камен спотицања који нисмо могли да прескочимо, а то је прошење. То данас нико не ради. Како смо кренули на актуелизацију, да се то дешава данас и овде, онда нам је то страховито рушило. Ја сам у покушају да нешто изменим, да нешто допуним, корак по корак заправо написао нову драму, не планирајући да то радим. То је био јако, негде, и стресан процес за екипу која ме је пратила и овај, трајао је и много смо енергије уложили. Али дошао је један дан када су људи укачили

шта хоћу и где идемо и од тог дана је синергија постала фантастична. На крају имамо представу којом смо задовољни.

МАЈА ЈАНКОВИЋ:

– У почетку смо се сви питали, зашто тај текст, зашто Коста Трифковић, зашто „Избирачица“. Некако смо сви знали у ком правцу идемо, али и нисмо били сигурни. Некако је ово за мене био истраживачки рад, јер је било ту и неких импровизација, па смо штампали текст, па га мењали. Али ето. На крају смо склопили. Влада и ја смо ту негде генерацијски исти, то је заправо моја генерација. Имам много људи из своје околине који имају своје проблеме. У ери комуникације, друштвених мрежа и телефона, опет су људи некако одвојени, опет је то велики проблем. Е, сад где је ту тачно проблем. Неки се извлаче на финансијски проблем, неки на социолошки и тако даље. Ја мислим да је много битно оно што ми преживимо и доживимо у животу. Од детињства раног. Дакле, што рече Стерија: „Без здраве породице нема здравог друштва“. Дакле, како смо ту васпитавани, тако се формирали као личности. Дакле, да Малчику родитељи нису размазили тако да јој све доноси на тацни, можда би она касније била другачија. Али то је некако оно по мени што нас дефинише.

САВЕТ ФЕСТИВАЛА

Спасоје Ж. Миловановић, директор Народног позоришта у Нишу

Младен Кнежевић, директор Књажевско-српског театра

Владимир Ђуричић, директор Позоришта тимочке крајине „Зоран Радмиловић” Зајечар

Градимиr Филиповић, директор Народног позоришта Пирот

Предраг Радоњић, директор Народног позоришта Приштина

Бранислав Недић, директор Крушевачког позоришта

Зоран Стаматовић, директор Народног позоришта Ужице

Миодраг Динуловић, директор Краљевачког позоришта

Сеадетин Мујезиновић, директор Регионалног позоришта Нови Пазар

Драган Марјановић, в. д. директора Народног позоришта Лесковац

Ивана Недељковић, директорка „Пулс театра” Лазаревац

Владимир Василић, в. д. директора Шабачког позоришта

Јелена Стојановић Патрногић, директорка Позоришта за децу Крагујевац

Милица Радуловић, директорка Позоришта лутака Ниш

Ненад Јовић, директор Позоришта „Бора Станковић” Врање

Братислав Јанковић, директор Градског позоришта Чачак

ТИМ 58. ФЕСТИВАЛА „ЈОАКИМ ВУЈИЋ”

Директор
Младен Кнежевић

Извршни продуцент
мр Војо Лучић

**Односи са јавношћу
и маркетинг Фестивала**
Јована Перић

Техничка координаторка
Ана Колбјанова

Техничка подршка
Ненад Милорадовић

Екипа технике
Владан Бркић, Зоран Стевановић, Страхинја Ђорђевић, Марија Вујичић, Саша Ђорђевић,
Никола Манић, Саша Радивојевић, Иван Филиповић, Добрица Андрић, Зоран Јокановић

Административно-правни послови
Светлана Борковић, Надица Огњановић

Рачуноводствени послови
Данијела Миленковић, Снежана Недељковић, Данијела Стевић, Снежана Ристић

Домаћини труппа
Александар Милојевић, Јасмина Димитријевић, Чедомир Штајн, Ненад Вулевић, Сања Матејић,
Марија Ракочевић, Александар Милорадовић

Видео продукција
Дарко РИОТ

Билетарница
Милица Ђорђевић

Разводнице
Марија Пековић и Милица Савић

Волонтери/ке
Канцеларија за младе Крагујевац – Бојана Крстовић, Петра Гавриловић, Хелена Арнаут, Јована Марковић,
Софија Стојановић, Жељка Вукићевић, Лазар Станојловић, Емилија Савић, Катарина Марковић, Данијела Пантовић,
Ђорђе Петровић, Никола Шаркочевић, Александра Чупић, Александра Трговчевић

